

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת וארא - ראש חודש
א' שבט תשע"ג

גליון תקצ"ט

זמני כניסת ויציאת שבת קודש			
ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	
בני ברק	4:33	5:36	6:09
ירושלים	4:19	5:35	6:13
בארא פארק	4:34	=	6:03

לאנדאן 4:00 5:13 5:29

מכות שלושה דברים נגאלו ישראל ממצרים
שלא שינו שמים לשונם ומלבושם.

דרבו של כ"ק מרן אדמו"ר האי סבא קדישא
זיע"א לעורר רבות אודות ענין מלבוש
הקאפטען "די דושליימע לבוש", המסורה
לנו מדור דור עד האבות הקדושים זיע"א,
ועוד בימי מגוריו בעיר תל אביב זיע"ו, עורר

על כך לכל מי שהיה ביכולתו להמשיך מסורת קדושה זו.

וכידוע על הדה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב זי"ע שהירבה לעורר
למען אשר לא ידמו ללבושי הנכריים (ואף כתב באחד מאגרותיו שכל
הרעות וכוה לשליטת הסט"א וכו' בא ע"י מלבושי הנכרים שמנסים
להידמות להם). ופעם בא אצלו חסיד אחד שחזר מארצה"ק לקבל
ממנו ברכת שלום, כשראה אותו הרה"ק רמ"מ מרימנוב שהוא
הולך עם מלבוש הקאפטען הנהוג אצלנו, שאלו על כך, בחשבו
שהוא כבר גם נתפס למאדערניזאציע, ענה לו החסיד שקאפטען
זה, הוא מנהג ארץ ישראל לילך איתו במסורת עד לאבות
הקדושים, אם כן, אמר לו הרה"ק מרימנוב זי"ע, תזמין גם בעבורי
קאפטען כזה.

וכן בבעלזא הקפידו מאוד על ענין הלבוש שלא לשנות
מהמלבושים המסורים מדור דור.

ופעם לאחר החתונה אצל בנו של הרה"ק מוהר"י מבעלזא זי"ע,
שכידוע שבבעלזא היה המנהג אצל בני הרב וכן אצל החסידים
החשובים לילך עם מלבוש הק'אלפיק בכל ימות השבוע ולא
דווקא ביומא דפגרא, והנ"ל נהיה חתן במקום אשר הולכים שם
בימות השבוע כרגיל בכובע עליון, והוא לא רצה לשנות ממנהגו,
ומאידך גיסא להרבניית שלו היה חורה שהוא יחיד בעיר שהולך
בק'אלפיק כל השבוע.

בצר לו פנה לאביו הרה"ק מוהר"י שיעץ לו איך להתנהג, ענה לו
אביו הק' דרך העולם שאם האב הולך עם קאפעליט'ש אז בנו
כבר הולך עם שטיפענע' ונכדו כבר ילך עם כובע קש, ונינו כבר ילך
רק עם כיפה וכן נינו בלא כלום רח"ל.

וכ"ז אמר הרה"ק מבעלזא זי"ע משום שיש מושג בירידת הדורות,
ולכן צריך מאוד להקפיד מבלי לשנות בזיו כל שהוא בלבוש

שיחת קודש מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

דברים חוצבי להבות בעת המיטאג טיש
פרשת שמות תשע"ג - ארץ ישראל

המסורה לנו מדור דור, וכך הוה
כהרעת הרה"ק מבעלזא שהמשיך
לילך כנהוג אצלו.

על כן גם כהיום כל מי שביכולתו
להדר וללבוש מלבוש קדוש זה מה
טוב ומה נעים ואשרי לו ואשרי
חלקו, ויתר על כן שזה בגדר לבושו
הדור, וממשיך ג"כ בזה מסורה המסורה לנו מדור דור.

ובדרך מליצה אפשר להסמיק הפסוק (שיר השירים) "אל
תראוני שאני שחרחרת", דקאי על הבגדים השחורים, אלא
לילך בדרך האבות ולא לשנות מהמלבושים שהלכו בכל
הדורות מקדמת דנא, ובכל מקום ומקום עם המנהגים
שלהם,

והכלל הוא שלא לשנות שום חסידישער מלבוש קדוש
שהוא שמירה על האדם ברוחניות ובגשמיות.

וכבר היה מעשה שהגאון הפונוביזער רב ז"ל הורה למקורביו
לתת "לחיים", והסביר שהיה במקום אחד אצל חסידים
וראה איך שהולכים בלבוש חסידי, ואיך שמתנהגים
חסידיש, וכמה לעכטיג הם דרכי החסידים, לכן הורה לתת
"לחיים", ע"כ.

וטובה גדולה היא כשהולכים "חסידיש אנגעטוהן", שהוא
שמירה גדולה על האדם מבית ומבחוץ, ולמשל אלו אשר לא
בשם חסידים מכונים, וגם אינם הולכים חסידיש כמנהג
החסידים, ובנוסף לכל זאת עוד מגלחים זקנם ופאת ראשם
מונחת בקרן זוית רח"ל,

ובאם תבוא להם רח"ל איזהו ניסיון לילך למקום פלוני אשר
הוא לא כדת של תורה, אז ההבדל הוא כחוט השערה, ובקל
אפשר רח"ל להתערב אלו עם אלו, וכשירצה לחזור למקומו
יחזור כאילו לא היה, דהרי לא שינו שום דבר ממהותו.

משא"כ כשהולכים בדרכי האבות "אידי"ש חסידי"ש" כמו
שצריך, אז ממילא יש לו שמירה מעליא מלעילא, דהרי
בלבוש חסידים א"א לילך למקומות המטונפים ולהוריד
הלבוש, כי בכל זאת הוא נותר עם הפיאות והזקן שעליהם

אין עצה ואין תבונה,
ובדרך מליצה ניתן
להסמיק הפסוק "וגם כי
זיקן לא יסור הימנה",
וממילא זוכה להניצל מכל
רעות בגשמיות.

המשך בעמ' ב'

דברי תורה ממורינו הגה"צ המשפיע אב"ד דקהילתנו שליט"א

ויעשו כן חרטמי מצרים בלטיהם (ו)
(כב)

וברש"י, ורבותינו אמרו (סנהדרין ס"ז):
בלטיהם מעשה שדים, בלהטיהם
מעשה כשפים, ע"כ. ע"י בבי"י (יו"ד
סו"ס קע"ט) שהביא מחלוקת
ראשונים אם מעשה שדים הוי בכלל
מעשה כשפים ואסור או לא,
והרא"ש הביא ראייה מהגמ' הנ"ל
שמעשה שדים אינם מעשה כשפים,
דאם מעשה שדים כמעשה כשפים,
למאי נפק"מ אמרו חז"ל שבלטיהם
מעשה שדים בלהטיהם מעשה
כשפים הרי אידי ואידי חד הוא,
ע"י"ש.

הנה לדעת המתירין י"ל הא דבפעם
הראשון כשהשליך אהרון מטחו
כתיב ויעשו גם הם חרטומי מצרים
בלהטיהם כן, ובמכת דם כתיב ויעשו
כן חרטומי מצרים בלטיהם, וכן
במכת הצפרדעים כתיב ויעשו כן
החרטומים בלטיהם, וכן כתיב במכת
כינים בלטיהם, הרי שרק בפעם
הראשון השתמשו המצרים
בלהטיהם בכישוף, ובשאר הפעמים
השתמשו בלטיהם בשדים,

וי"ל השעם בזה, כי לאחר שבפעם
הראשון השתמשו המצרים בכישוף
לעשות כמעשה משה, נמצא כי משה
בעשותו את שאר האותות הרי הוא
הגורם שישתמשו המצרים ויעשו
עוד מעשה כישוף, ואף אם אין ב"נ
מוזהר על הכישוף, מ"מ עצם הדבר
לגורם שיעשה כישוף ע"י, לאו שפיר
הוא, שהרי אפי' להתרפאות ע"י
כישוף לא פשוט הוא להיתר (עי' יו"ד
קע"ט ובמנ"ח מצוה תקי"ב) [ולדעת
ר"ש שבן נח מוזהר על הכישוף
(סנהדרין נ"ז): גורם בזה שיעבור
עבירה, ואיסור לפני עור לא תתן
מכשול שייך גם לפני ב"נ (עי' ו' ועי'
מנ"ח מצוה רל"ב), ואף שכאן לא נותן
להם מכשול, אלא גורם להם מכשול,

שע"י מעשיו גורם שיעשו גם הם
כמותו, י"ע בזה אם שייך בכה"ג
האיסור של לפני עור], ולפיכך לאחר
הפעם הראשון שהשתמשו במעשה
כשפים ביטל מהם משה את כוח
הכישוף שלהם ולכן השתמשו לאחר
מכן רק במעשה שדים, שאין בזה
איסור לדעת הראשונים הנ"ל. (וארא
תשע"א)

זכרון עולם בהיכל ה' לזכר עולם יהיה צדיק

גליון זה הונצח

לכבוד יומא דהילולא של רביה"ק האוהב ישראל וקדושו
הסב"ק מרן רבינו דוד מלעלוב זיע"א בן הרה"צ ר' שלמה זצוק"ל, י' שבט הבעל"ט
ולעילוי נשמת נין ונכד להאי צדיק,
ה"ה האי גברא יקרא וחסידא, שלהו"ח בנש"ק מגאוו"ת
הר"ר חיים מאיר בן הר"ר נפתלי ז"ל.
ת. נ. צ. ב. ה.

נדבת ידידנו היקרים והחשובים רודפי צדקה וחסד
בנינו ונכדיו למשפ' פרידמאן הי"ו. ארה"ב.
זכות זקנים מרן הסבא קדישא רביה"ק מוהר"ד מלעלוב זיע"א
תגן עליהם באלף המגן להתברך בכט"ס.

בעניני תשובה לרגל ימי השובבים ולרגל יומא דהילולא של הרה"ק מרן מוהר"ד מלעלוב זיע"א

סוד מרע ועשה טוב (תהלים לד, טו), יל"פ בזה דהנה כשאך התחיל לסוד מן הרע כבר יכול לעשות טוב ולהגיע לרום המדרגות.

זיצוצי אש

דא"ה מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א

אליהם משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח, ואמרוז"ל (שמו"ר פט"ז, ב) **משכו ידיכם מעבודה זרה, משכו -**

אך משכתם ידיכם מע"ז, ותיכף וקחו - ניתן לקחת צאן של מצוה להקריבו לפני ה'.

~ מדברי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ~

לרגל יומא דהילולא דהרה"ק קוה"ק מרן רבינו דוד מלעלוב זיע"א
לס' 'אלה ראשי בית אבותם'.
חלק א'

גדול בתורה

היום ההילולא של ההיליגע זיסע רבי רבי דוד מלעלוב זיעוכי"ע, מספרים שהיהודי הק' שהיה גאון הגאונים ורבי ישעי' מפשעדרוז היו לומדים יחד ועוסקים בתורה בחברותא, ופעם נתעבב היהודי הק' על מאמר קשה שלא יכל לפרשו בשום אופן ואמר שישאל את רבו, ולא הבין רבי ישעי' למי הוא ישאל היהודי הק' שהוא הגאון הגאונים, וכששאלו למי, ענה לו שישאל את הרבי ר' דוד מלעלוב, ורבי ישעי' לא הבין כ"כ שהרי ידע שרבי דוד מלעלוב הוא צדיק גדול אך זאת לא ידע שהוא גם גדול וענק בתורה עד כדי שהגאון הגדול היהודי הק' ילך וישאל ממנו התירוץ, ורבי דוד מלעלוב לא רצה כ"כ לענות להם וחיפש כל דרך איך לצאת מהם, ולא ויתר לו עד שפירש לו את כל הפירוש המוקשה.

מיראה לתורה

עוד ידוע שאמר היהודי הק' בענותנותו שהוא בא מתורה ליראה ורבינו דוד לעלובער הגיע מיראה לתורה.

בש"ס ופוסקים

עוד מובא ומספרים שרבינו היה כולו הצנע לכת ולא היה מדבר כמעט דיבורי תורה, והיה לומד לילות שלימים עם בנו הרה"ק מרן רבינו משה'לי ש"ס ופוסקים והכניסו לתוך תיבה מלאה בקש שיתחמם ולא יהיה לו קר וכך למד עמו לילות ארוכים.

כולו סיגופים וקוה"ק

וכן יש מאמר **מחידושי הרי"ם**: שעוד קודם שנתקרב לחסידות למד וחוור מרן מוהר"ד ארבע עשרה פעמים ש"ס ופוסקים. ועוד ידוע שלפני שנתקרב לחסידות סיים וערך את כל ספר הקנה שהוא מלא בסיגופים שיש לעבור אותו ג' או ד' שנים והוא עשה זאת ב' פעמים, היה כולו תורה וכולו תעניתים וכולו סיגופים וכולו קודש קדשים.

בירך הגוי באריכות ימים

קשה לומר זאת אך מובא מאמר שהיה עורך גילגולי שלג על ראש החר וכך בעודו הולך על השלג נופל לתוך הנהר הקפוא, ובימי החורף הקרים היה ילד רשע גוי רח"ל שראה את מעשי רבינו והלך ושפך בכל סביבות הנהר שברי זכוכית והרבי ערך גילגולי שלג על שברי אלו הזכוכית וכל גופו זב דם רב רח"ל, ואולי שבקש מחילה או שהוריו ציוו לו לבקש מחילה מאיש קדוש זה, אך זה

המשך בעמ' ג

שיחת קודש - דברים הוציבים המשך מעמ' א'

שלא שינו לשונם וכו' - להיזהר לדבר השפה אידיש ולא ח"ו שפת העברית

גם צריך להקפיד מאוד על השפה המדוברת שתהיה אך ורק שפת האידיש שהיא שפה המסורה לנו מאבותינו ורבותינו הקדושים מדור דור זי"ע.

ומן המותר לדבר בגנות השפה הטמאה שפת ה"עברית", שלקחו הציונים את לשון הקודש והפכו את הנקודות והוסיפו כמה מילים מודליה, ובוה עשו עוד איזוהי פעולה להכעיס את אבינו שבשמים, וזה חלק מהכוחי ועוצם ידי הכפירה שהכניסו בלב ההמון, שיש להם שפה מיוחדת ככל האומות רח"ל. ומה צריך יותר מזה בידעה זו למי שחיבר שפה טמאה זו רח"ל, שכידוע מיתתו היתה בעצם יום השבת קודש שאז מות בפתע פתאום כשידו אחת אוחות בקולמוס באמצע הכתיבה, ובפיו היתה מקטרתו רח"ל, ושם רשעים ירקב וכן יאבדו כל אויביך ה'.

וכן מרגלא בפומי דכ"ק מרן אדמו"ר **האי סבא קדישא זיע"א** להתבטא על המילה עברית שהיא קברית, היינו שיש לקוברת ולמחותה מעל פני האדמה. וכמו"כ הוא נתן סימן בלשון הקודש דבד"מ אך ידעין מה אסור ומה מותר, אלא נקוט האי סימנא מה שאסור לדבר בבית המרחץ, זה הוא נקרא לשה"ק. ועל אף שאחינו הספרדים והתימנים וכדו שמנהגם מבית אבותם לדבר בלשון הקודש, חזינן בחוש שהניקוד שלהם הוא שונה ואחר לגמרי מהשפה הטמאה להבדיל בין קודש לחול. וכן ידוע על הגה"ק רבי ישראל אבוהצירא (הבאבא סאלי) זי"ע שבכל ימות השבוע היה מקפיד שלא לדבר דברי חולין בלשון הקודש אלא בשפה המדוברת אצלם בחו"ל שהיא השפה המרוקאית (ערבית).

הרי לנו דח"ו כשמדברים בשפה טמאה זו, הרי מתחברים רח"ל לכת הציונים ל"ע, ובימים ההם היה עוד איזה מקום לטעות בכת טמאה הלזו, אבל כהיום כולי עלמא מודי שצריך להתבדל מהם, וכדי להיות מחובר להם צריך להיות כמשוגע בפני כל, על כן השומר נפשו ירח"ק מהם וכל אשר להם. וכל כללי היהדות משתנים באם אינו מתבדל מהם ומדבר חלילה בשפתם, ולמשל שמו בשפה העברית אינו כשמו בשפת האידיש אלא מן המוכרח לשונת רח"ל.

ועל הכל צריך להתחזק ביותר **"מיט אן אמת'ן יראת שמים"**, וכידוע שאצל כ"ק מרן אדמו"ר האי סבא קדישא זיע"א היה דבר זה קודם, ודבר זה ראו אצלו בחוש כמה שעורר על כך, ואף היה שבאו אצלו כמה פעמים כאלו אשר אינם משתייכים לחסידות וכדומה, אבל בהיותם ירא"ש זכו לקירבה יתירה מהרבה שיינע אידען הלבושים בשמונה בגדים, ואף גם היה מוסיף שאלו החברים שלו דהיינו אלו אשר יראת שמים נוגעת בלבבם.

ופ"א היה אחד שאינו כ"כ מההימיישע, אבל דרכו הי' לדרוך מפעם לפעם אצל כ"ק מרן אדמו"ר האי סבא קדישא זיע"א, ופעם עברה תקופה ולא בא לרבינו כמתמול שלשום, ושאלו על כך, ענה דלפני שמגיעים לרבי צריך לבדוק לפני כן באם הוא מתנהג כהוגן וכראוי כדי לבוא לפני המלך, ולכן צריך הוא הכנה דרבה. ע"כ.

על כן הזמן גרמא ביומא דהילולא רבה זו של כ"ק מרן אדמו"ר האי סבא קדישא זיע"א ובפרט שהקריאה מעוררת את הזמן, בפרשיות אלו העוסקים בגלות מצרים וציאת מצרים לחירות עולם, ובמדרש (לקח טוב) דבשביל שלושה דברים נאלו אבותינו ממצרים שלא שינו את שמם לשונם ומלבושם. והוא אשר דיברנו להתחזק ביראת שמים אמיתית, ובשלושה דברים אלו, וכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. ע"כ.

שיחת קודש פרשת וארא תשע"ב - ארץ ישראל

ויחזק ה' את לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דיבר ה' אל משה (ט, ט)

ולכאורה צ"ל מפני מה ניטל מפרעה הבחירה ועי"ז כבר לא יכל לבחור בטוב ועי"ז באו עליו כל המכות הגדולות.

ובתורה יש פשטים עא"ס, והנראה לומר דהנהגת הקב"ה עמו היתה מידה כנגד מידה דכמו שהוא הקשה על בני ישראל את העבודה וכמ"ש "תכבד העבודה על האנשים" וגו' לכן עשה הקב"ה על פרעה בהכבדת הלב ויחזק את לבו ואת לב עבדיו והקשה פרעה לשלחניו ועי"ז באו לו המכות הגדולות. הגם דאיתא מאמר שפרעה חזר בתשובה ומלך בניוה, אך בימים ההם הוא החזיק עצמו לעי"ז, ואין לנו השגה לא בפרעה ולא בקדמונים, ולכן נכתב זאת בתוה"ק כדי שנלמד מזה א מוסר בפשטות.

או יאמר, דאדרבה משום שצריך שיהיה בחירה, ומאחר שראה פרעה את ידו הגדולה של הקב"ה במכות הראשונים וראה בעין אשר אין כה' אלוקינו וכו', ולכאורה מאז נלקחה ממנו הבחירה והיה צריך להוציא את עם ישראל ממצרים בלי שום מניעה, אבל הקב"ה רצה שיהיה לו בחירה, לכן הכבד את לבו ועי"ז ניתוסף אצלו על משקל הבחירה.

